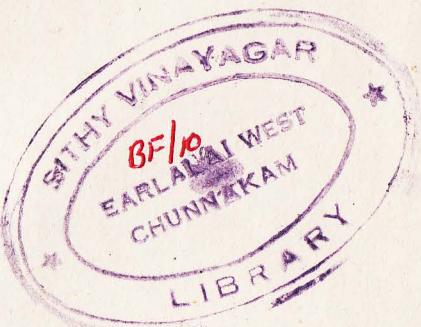

பிசுந்வெள்ளக்கு

துறையா

J-6.

தெரு விளக்கு

(கவிதை நால்)

ச. துரைசிங்கம்

வெளியீடு

கந்தரோடை,

சனசமுக நிலையம்,

சுன்னகம்.

**தெரை
விலகு**

(கல்வி போது)

கர்தா

‘நூரையர்’

ஸ்ரீ. இருரைசீனிங்கள்.

**THERU
VILAKKU**
(Poetry Book)

Author

“Thuraiyar”

S. Thuraisingam

Kanthalodai East

Chunnakam.

First Edition,

1972 - November.

தெரு

பலர்

வருவார்

போவார்

பகல்

வேளையில்

பக்கம்

பார்த்து

இரவிலோ

விலகு

இருந்தால்

இன்புறும்

உயிர்கள்

ஏராளம்

ஒளியைக்

கண்டு

ஒடுபவர்கள்

ஓட்டும்

உலகை

விட்டே!

உள்ளே

வெளியீட்டுரை	4	சிறுமைகண்டு
என்னுரை	6	பொங்குவாய்
முன்னுரை	7	மனிதர்கள்
முகிலே	11	வந்தது பதிலும்
கலைந்த கனவு	12	எழுவாய்
உண்டு வழி	14	வடு
ஏனே?	16	பற்று விடேன்
தொழில் தருக	17	மலர்ந்திடுமா
இதுதான் உலகம்	19	செத்ததையே!
நீங்கள் யார்?	20	பற்றிவிட்டால்
பாரதியின் குருவே!	21	பணம் பறிப்போர்
இலஞ்சமும் வஞ்சமும்	22	ஏக்கம்
யாழ்ந்தர வாலிபன்	23	பண்புடன் கலைத்தோம்
கண்டேன்	24	புன்னகை வீசியே!
இனையிலா ஈழநாடு	25	உண்டு இல்லை
நிர்வாணம்	26	அழகும் அவஸ்ததையும்
புயலே செல்வாய்	27	அப்பாவி
பின் கதவு	29	இப்படியும்
திருமா?	30	<u>சிறுவர்க்கு</u>
முச்சு	32	வருவேனே
சந்தி சிரிக்கிறது	33	ரோசாவும் நேருவும்
மறந்தேன்	34	நல்ல சிறுமிகள்
மாட்டின் ஊதர்கிங்	35	காகித வள்ளம்
துணை	36	தெய்வமாக வேண்டும்
போட்டி ஏன்	38	இலாபமா நட்டமா?
எறிந்த கல்	39	நொண்டித் தாத்தா
நாடு நலம்பெற	40	70

ஈண்டுரோக்குச் சான்றுக

வெளியீட்டுரை.

அன்று “ஜியன்னு” அவர்களின் “நாடகமாலை”யை
எமது நிலையத்தின் சார்பில் வெளியீட்டோம்.

இன்று கவிஞர் துரையர் (ச. துரைசிங்கம் ஆசிரியர்)
அவர்களின் தெரு விளக்கு என்னும் கவிதை நூலை வெளி
யிடுவதில் பெருமையும் பூரிப்பும் அடைகின்றோம்.

சந்த அமைதியுடன் துள்ளி நடைபோடும் இவரது
பாடல்கள் நொந்து வாழும் மனித குலத்துக்கு ஒளி
தந்து நிற்கிறது.

எமது பணி சிறக்கவும், இவரது முயற்சிகள் மென்
மேலும் வளரவும் என்றென்றும் ஆதரவு கிடைப்பதாக.

சனசமூக நிலையம்,
கந்தரோடை.

ஆசிரியர்
க. கந்தையா
தலைவர்.

குப்பிரமணியம் - நாகம்மா
அவர்கள்

சின்னக் கதைகள் சிறிய வயதினில்
என்னைக் கவர்ந்திட எடுத்துக் கூறியும்
இன், நிலைக் குயர்த்திய எந்தை தாயர்க்
கிண்புடன் சமர்ப்பணம் இம்மலர் வைத்தேன்.

முன்னுரை.

தெரு விளக்கில் நீங்கள் வழி நடையைத் தொடருமுன் நான் நடந்துவந்த பாதையையும் பாதையில் விளக்காக நின்றவர்களையும் உங்களுக்குக் காட்டலாமென்றினைக்கிண்றேன்.

உயர் வகுப்புகளில் தமிழ் கற்றுத்தந்த ஆசிரியர்களின் இலக்கியத் தென்றவில் சுகங்கண்ட என்னை கவிதைத்துறை தன்வசப் படுத்தியது.

பாடசாலைப் பருவ விடுமுறை வந்துவிட்டால் எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சிதான். ஆசிரியமணி க. ஆறுமுகம் அவர்களின் வீட்டிற்கு வருகின்ற ஈழகேசரி முதற்கொண்டு ஏனைய வார மாதப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் எங்கள் வீட்டிற்கு எடுத்துவந்து வாசிப்பில் நீந்துவேன்.

அவ்வேலோயிற்றுன் வீரகேசரி எனது முதலாவது கவிதையைப் பிரசரித்து சிருஷ்டிப் பாதையில் ஓளி கொடுத்தது. அவ்வொளியில் பதின்னாண்கு ஆண்டுகள் நடந்து வந்து தெருவிளக்கொன்றுநாட்டியுள்ளேன்.

இவ்விளக்குக்கு முன்னுரை தந்துதவிய விரிவுரையாளர் திரு. சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கும் முகப்புப்படம் வரைந்த ஓவியர் S. J. பத்மராஜ் அவர்களுக்கும் நன்றி என்றென்றும் இருக்கும்.

பிரதி செய்துதனிய செல்வி ஆப்தீன் ஆசிரியை அவர்களுக்கும் அச்சிடுங்கள் என்று ஊக்குவித்த எனது மணைவிக்கும், உறவினர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும், அழகிய முறையில் அச்சிட்டுதலைய திருவள்ளுவர் அச்சகத்தினருக்கும், குறிப்பாக வெளியிட முன்வந்த கந்தரோடை சனசமூக நிலையத்தினருக்கும் நன்றி.

கந்தரோடை கிழக்கு,
சுன்னுகம்.

“துரையர்”
சு. துரைசிங்கம்.

முன்னுரை.

இதுவரை மண்ணிலும் விண்ணிலும் கடலிலும் எத்தனையோ புதுமைகளைக் கண்ட மனித வரலாற்றிலே, மனித குல நலனுக்கும் ஒற்றுமைக்கும் உயர்வுக்கும் பயன் படுவதில் மொழியை நிகர்த்த கண்டுபிடிப்பு வேறொன்று மில்லை. மொழியைப் பொருள் வெளியீட்டுச் சாதனமாகச் செல்விதிற் பயன் படுத்துவது ஒருகலை. உணர்ச்சி அனுபவங்களுக்கு மொழிமூலம் அழகிய வடிவங்கொடுக்கும் கவிதை கலைகளுள் உண்ணதமானது.

தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் என்றும் கவிதைக்கு உயரிய மதிப்பளித்து வந்திருக்கிறார்கள். காலத்தேரடைாட்டித் தமிழ்க் கவிதையும் பண்பிலும் பயனிலும் மாறுபட்டும் விரிந்தும் நெகிஞ்தும் வந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் போடப்பட்ட எல்லைக்கோடுகளையும் அது தாண்டி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. ஆடசித் தலைவருக்கும் தெய்வங்களுக்கும் விருந்தாக்கப்பட்ட தமிழ்க் கவிதையானது அகன்ற மாணிடத்தை அணைத்து அதன் ஆசாபாசங்களிலும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்களிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது.

கவிதைக்கு உருவம் முக்கியமா உள்ளடக்கம் முக்கியமா என்ற ஒரு சர்ச்சை இருந்து வருகிறது. சொல்லால் உருவாக்கப்படுவது கவிதை. எழுத்து உருவத்தால் மட்டும் ஒன்று சொல்லாகிவிட முடியாது. பொருள்குறித்து நிற்பதே சொல்லெனப்படுமென்று தொல்காப்பியரே கூறியுள்ளார். பொருள் குறியாகச் சொல் இல்லை. அதேபோற் பொருள் குறியாக கவிதையும் இல்லை. பொருட்சிறப்புக் கவிதைக்குச் சிறப்பாகும்.

‘‘பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னக உணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்.’’

என்ற பவணந்தி முனிவர் கூற்று அவ்வுண்மையை வலுயுறுத்துவதே. அது உயிருக்கு உடல்போலப் பொருளுக்கு இடனுக்கக் கிடப்பதே எனும்போது பொருளுக்கே தலைமையளிக்கப்பட்டிருப்பது தெளிவாகும். பயனற்ற எளிதில் உணர்க்கூடாத வார்த்தை ஜாலங்களையும் புதிர்களையும் எமது மகாகவிகள் கவிதைகளாக மதிக்கவில்லை என்பதற்குச் 'சவியுறத் தெளிந்து தன்னைன் ரெழுக்க முந் தழுவிச்' செல்வது சான்றேர் கவி என்ற கம்பன் கருத்தும் 'இலெளகிக வாழ்க்கையிற் பொருளினை இனைக்கும்' 'பயன்நிறை அனுபவமே' கவிதை என்ற பாரதி கருத்தும் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

அரசியல், இசை ஆகிய இறக்கைகளிற் பறக்கும் போது கவிதை மிக உயர்ந்து செல்லும் என்பர் சோவியத் நாட்டுக் கல்விமானும் இலக்கியத் திறனுய்வாளருமாகிய கே. ஸெலின்ஸ்கி.

இசைத்தன்மை கவிதைக்கு அவசியமா என்று சிலர் கேட்கலாமாயினும் கவிஞர்களின் தன் உணர்ச்சி அனுபவத்தை ஏனியோருக்கு ஏற்படுத்த உதவுவதாக இசை அமையும். கவிஞர்கள் தன் நோக்கத்தை இதமாகவும் அழுத்தமாகவும் நிறைவேற்றவும் தன் எண்ணங்களைப் படிப்போர் மனதிற் பதியவைக்கும் இசைத்தன்மை மிக இசைவான தாகும். சமூக உணர்வோடு இனைந்து தமிழ்க்கவிதையின் இசைப்பண்பும் வளர்ந்துவத்திற்குப்பதை நுணுகி நோக்கு வோர் அவதானிக்கலாம்.

சிலர் இசை என்றதும் முகஞ்சமிப்பது போலவே அரசியல் என்றதும் முகஞ்சமிக்கலாம். ஆயினும் தன் நன்மைக்காய்ச் சமூகத்தையும் அரசையும் அமைத்துக் கொண்ட மனிதகுலம் அவற்றின் காரியங்களோடு தொடர்பற்று அரசியற் பற்றற்று நிற்க முற்பட்டாற்கூட அரசியல் அதனை விடாது. வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் மாறுபட்ட தமிழிலக்கியப் பண்புகளே இதனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கணியாக்கும்.

முரண்பாடுகளும் போராட்டங்களும் மிகுந்த இம் மக்கள் யுகத்திலே முன்னைய காலங்களைவிட மிகுதியான அளவிற் சுதந்திரம் பெற்றிருப்பவர்களும் அத்தகைய சுதந்திரம் பெற்ற மானிடத்தைச் சார்ந்து நிற்பவர்களும் மான கவிஞர்கள் அரசியலுக்கு அப்பால் அதிக தூரம் சென்றுவிட முடியாது.

இதுவரை யான்கூறியது துரையரின் (ச. துரைசிங்கம்) இத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளைப் படித்தபோது எனது உள்ளத்தில் எழுந்த சில எண்ணங்களோயாகும்.

எளிமையும் இசை தழுவிய இனிமையும் வாய்ந்த நடையிலே துரையர் தமது கவிதைகளை யாத்துள்ளார். வடு, தொழில்தருக, முகிலே, இனையிலா ஈழநாடு போன்ற கவிதைகளின் ஒசைநயம் குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்த நாட்டிற் பற்றும் (இனையிலா ஈழநாடு) அந்தியர் தளம் அகன்றத்தில் மகிழ்வும் (பண்புடன் கலைத் தோம்), தேசிய ஒற்றுமையிலும் உயர்விலும் நாட்டமும் (உண்டு வழி) கொண்டவர் துரையர்.

அயல் வீட்டாரின் பசுக்கன்று காணிக்குள் வந்துவிட்டதற்கு, திருமண அழைப்பிலே தமது பெயர் போடாத தற்கு, எல்லைத் தடியை இழுத்ததற்கு. தாழ்த்தப்பட்டோர் கோயிற் கிணற்றிலே தண்ணீர் அள்ளியமைக்கு, கோடு தாண்டிக் கும்பிட வந்தமைக்கு - இப்படியானவற்றுக்காகவெல்லாம் சண்டையிடும் (இப்படியும் . . .) மனிதரின் சின்னத் தனத்தையும், இவ்வுலக வாழ்வை மதியாப் பெருந்தவப் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டு மிருகத்தனமாகச் சாதி வகுத்து வேவி வகுத்து வாழ்கின்ற பேச்சுகளின் (முச்சு) போலி வேசத்தையும் வெறுப்புத் தோன்றும் வகையில் எடுத்துக் காட்டுகிறார் துரையர்.

இலஞ்சமும் ஊழலும் ஏய்த்துப் பணம் பண்ணும் சிறு மையும் (இலஞ்சமும் வஞ்சமும், பணம் பறிப்போர்) வேலையற்றுத் தவிப்போர் துண்பமும் (யாழ்ந்தர வாலிபன்) பலருக்கு வேலைக்கேற்ற வேதனம் கிடைக்காது இருக்கையிற்

முகிலே !

சிலர் சுகபோகங் கானும் நிலையும் (மலர்ந்திடுமா, சிறுமை எண்டு பொங்குவாய்) கண்டு சாம்பும் துரையரை வாழ்க் குடிக்கும் ஏழை மக்களின் பேதம் பாராட்டாக் கண்ணி யம் (உண்டு இல்லை) கவர்கிறது. தொழில் வளம் பெற்ற நாட்டில் எல்லோரும் தொழில் பெற்று ஏற்றத் தாழ் வின்றி வாழவேண்டுமென்று (நாடுநலம் பெற, சிறுமை கண்டு பொங்குவாய், உண்டு வழி, தொழில் தருக, கலைந்த கனவு) அவர் விஷைகிறார்.

பொதுவாக நோக்கும் போது, தன்னைச் சூழ்ந்த மக்களையும் அவர்களது சமூகத்தையும் அரசியலையும் அவதானிக்கும் துரையர், துங்பப்படுபவர்களையும் துங்பப் படுத் துகிறவர்களையும் இனங்களை தாம் யார்பக்கம் என்பதை எமக்குக் காட்டி நிற்பதோடு, எங்களையும் பார்த்து “நீங்கள் யார்?” என வினவி நிற்கிறார்.

தனது கவிதைக்கும்,

“உண்ண உணவின்றி அலையும் மக்கள் உய்யத் தொழிலீந்து உயர்த்தப் பணித்தேன் கண்ணுக் கிமைபோல் நாட்டினைக் காக்கும் கருணை கொள்ளெனக் கண்ணே பணித்தேன்,, எனக் (பற்று விடேன்) கட்டளை போடுகின்றார்.

துரையரின் சமூகப் பிரக்ஞாயும் மானிடப் பற்றும் கவியாற்றலும் மென்மேலும் வலுவற்று வளரவும், இன்னும் பல கவிதைகளை அவர் படைக்கவும் வாழ்த்தும் வேலையில், எங்கள் யுகத்தின் இக் கவிஞரைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் உற்சாகப் படுத்துவார்கள் என்றும் நம்புகின்றேன்.

தமிழ்த்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை.

30-10-72.

சி. தில்லைநாதன்
M. A. (Cey.), M. Litt. (Madras.)
விரிவுரையாளர்

படித்துப் பெருகும் வாவிபர் போலப் பரந்து பெருகும் முகிலே — மனிதர் குடித்து வாழக் குன்று நீரைக் கொட்டிச் செல்வாய் முகிலே !

காட்டில் எரியும் புகையைப் போலக் கறுத்துச் செல்லும் முகிலே — நம் நாட்டின் செல்வம் செழிக்க வென்று நனைத்துச் செல்வாய் முகிலே!

பருத்தி தந்த பஞ்ச போலப் பார்க்கத் தோன்றும் முகிலே — நீ பொருத்திப் பிளவை நாட்டில் கொவம் பெருக்கித் தருவாய் முகிலே!

மாவின் பூக்கள் மண்ணில் சொரிய மழையைக் கொட்டும் முகிலே — உண்ணைப் பாவில் வைத்துப் பாடும் புலவர் பண்பை என்றும் புகலே.

கலைந்த கனவு.

கவிதையினை யெழுதுதற்குக் கோலெடுத்தேன்
கண்ணவன் எதிர்வந்து கரம்பிடித்தான்
குவித்தேனே கரமதனை அவன்தாளிற்
கோகுலத்தின் நிலைகாண வரச்சொன்னுன்

பாவியானேன் அங்கேதற்கு என்றுநிற்கப்
பாவெழுதப் பொருளுண்டு வாவென்றுன்
தாவினேனே இறும்பூந்து அவன்பின்றைற்
தக்கபொருள் காட்டிவிட்டு ஓடிவிட்டான்

நிரைஞாகச் கண்டதெல்லாம் எழுதுதற்கு
நிற்கின்ற பாவினங்கள் போதாவே
விரைவாகச் சொல்லின்றேன் நேராக
விட்டுவிட்டா ரென்றென்னை நோகாதீர்

மேய்கின்ற நிரையெல்லாம் பார்ப்பதற்கு
மேனியிலே அங்கியில்லாக் காலையொன்று
சாய்கின்ற மரமொன்றிற் சாய்ந்திருந்து
சங்கீதம் படிக்கின்றுன் சீட்டியானால்

துள்ளியோடும் கன்றதனைப் பிடிப்பதற்கு
துடியாகத் துடிக்கின்ற சிறுவர்கள்
பள்ளியிலே தாம்படித்த ஒட்டங்கள்
பயன்படுமா என்றேடி அலைகின்றார்

பாய்ந்தோடும் கன்றதனைப் பின்தொடர்ந்து
பாசத்தால் தாய்ப்பசவும் ஓடுகையில்
தோய்ந்தாடும் மடியாலே பாலெல்லாம்
சொரிந்தங்கு புழுதியெல்லாம் அடக்கினவே

இதையெல்லாம் பார்த்திருந்த எந்தனையே
இடம்நோக்கி எதிர்வந்த காலையவன்
“எதையெல்லாம் நோக்கிநீர் நிற்கின்றீர்”
என்றெந்தன் பார்வையதை மாற்றிவிட்டான்

மாற்றத்தால் திகைப்புண்ட நிலைமாறி
மந்தைகளின் உருத்தாளன் யார்தானென்று
சிற்றத்தால் கேளாது சிரித்துக்கேட்க
சிரித்தவனும் “மக்களது” என்றுரைத்தான்.

எந்தனது தடுமாற்ற நிலைமைகண்டு
“ஏற்றமுடன் நடக்கின்ற கூட்டுப்பண்ணை
சொந்தமது இவ்வூரின் மக்களுக்கு
சொரிகிறது செல்வமெலாம்” என்றுனே.

உண்டு வழி.

இலங்கையின் மக்களெல்லாம்
 இனத்தால் ஒன்றென்று
 துலங்குகின்ற மொழியதனைத்
 தூக்காது துள்ளியெழும்
 விலங்குகளாய்த் திரிந்திங்கு
 விசவார்த்தை பேசிநிதம்
 மலக்குழிக்குள் தள்ளுதற்கு
 மாயங்கள் செய்வோரும்....

“கால்பிடித்து” முதலாளி
 கைபிடித்துக் குறுக்குவழி
 “வால்பிடித்துத்” தாம்வாழ
 வர்க்கத்தை வதைத்திங்கு
 காலொடித்து முடமாக்கிக்
 கண்ணீரில் மிதக்கவிட்டுக்
 கோலெடுத்து ஓடமதில்
 கோழைகளாய்ச் செல்வோரும்....

மாடாக மலையேறி
 மலர்க்கையாற் கொழுந்தெடுத்து
 நாடாக வளமூட்டும்
 நம்மவர்கள் வாழ்வதற்கு

வீடாக ஒன்றில்லா
 வேதனையும் நீங்குதற்குப்
 பேடாகா இனார்கான்
 பெற்றிடுவோம் புதுப்பாதை.

கடையிற் சரக்கல்ல
 கண்டபடி வாங்குதற்கு
 கடைசிச் சரக்கிங்கு
 கண்ணியமாய் வாழ்வதற்கு
 நடையிற் பிணங்களாய்
 நடமாடும் எம்நாட்டார்
 நடையிற் பொதுவுடமை
 நல்லவழி கொள்ளவேண்டும்.

—

ரெனே ?

வள்ளுவனார் வாக்கெடுத்து
வாழ்ந்திடவே தெரியாது
வள்ளுவர்க்கு விழாவெடுத்து
வாய்பிதற்றித் திரிகின்றீர்.

மனிதர்காள் வாழ்விங்கு
மலராமை கண்டிடுவீர்
இனியெனும் இன்னலெலாம்
உம்மைவிட் டேகாதோ.

பிறப்பெல்லாம் ஒக்குமிந்த
பேருலக தனிலென்றும்
அறப்பெரும் வள்ளுவனார்
அறைந்தமொழி கொள்ளுகிலீர்.

இறப்பதற்கு முன்னிங்கு
எத்தனையோ இனம்வகுத்துக்
கறுப்பனென்றும் சிவப்பனென்றும்
கணக்கிட்டு அழைப்பதேனே ?

— —

தொழில் தருக.

தொழில் தருக எமக்குத்
தொழில் தருக

நாடு புகழ் ஓங்க
நல்ல தொழில் வீங்க
வாடும் எமை நோக்கி
வாழும் வழி தூக்கித்

தொழில் தருக — எமக்குத்
தொழில் தருக

இரும்பு ஆலை ஆக்கி
இரையும் காடு போக்கி
கரும்பு சாறு கொள்ளக்
கட்டி ஆலை மெள்ளத்

தொழில் தருக — எமக்குத்
தொழில் தருக

மலையில் வளரும் இறப்பர்
மலி ஏடனே வீற்க
உலையு மொன்று கொள்ள
உருகு பொருள் தள்ளத்

தொழில் தருக — எமக்குத்
தொழில் தருக

காடு பலவும் போக்கிக்
கழனி பலவு மாக்கி
வீடு நிறைந் தோங்க
விளைவும் பொருள் தேங்கத்

தொழில் தருக — எமக்குத்
தொழில் தருக.

இதுதான் உலகம்.

எண்ணிய தெல்லாம் ஏற்புடன் கிட்டிடின்
திண்ணிய உலகினில் தேடுவ தென்னே
புண்ணியம் உண்டாம் புகழுமே யுண்டாம்
கண்ணிய வாழ்வினில் கண்டிடின் நீதியே !

மனிதரை மனிதரே மிதித்திடும் உலகினில்
கனிவுளம் காண்பது அருமையு மன்றே
பனியென வாழ்வைப் பாரினில் உணர்ந்தோர்
இனியெனும் இன்னலை இளைக்கா திருப்பரோ !

தனக்கென வாழாத் தரணிக்கு வாழ்வோர்
மனதினில் துன்பம் மருகுவ தியற்கையே
“எனக்கென்” உலகினில் என்றே இருப்போர்
தனக்கென வாழும் தரத்தவ ரன்றே.

நீங்கள் யார் ?

பலர் துன்பப்படுகிறார்கள்
 பார்க்கிறீர்கள் நீங்கள்
 பலர் துன்பப் படுத்துகிறார்கள்
 பார்க்கிறீர்கள் நீங்கள்
 சிலர் கண்டு சீறுகிறார்
 சிந்தித்தால் நீங்கள் யார் ?

— —

பாரதியின் குருவே !

விரிந்ததமிழ் பெற்றிருந்த ஞானி — தமிழ் வேணியவள் ஆட்சிசெய்த மேனி தெரிந்ததமிழ் சதாவதானம் கொடுக்க-உணர்ந்து தெய்வக்கவி தினம்வாயில் எடுப்பர்.

தென்நாட்டின் கோவையதில் இருந்து - எமக்கு தேன்தமிழில் நூலாக்கி விருந்து பன்னட்டில் போற்றுமெங்கள் பாரதி - தமிழ் பாடல்கேட் உணர்ந்திருந்த சாரதி.

கவிஞரவன் பாரதிதான் தொடுத்த - சருக்க கவியதனில் இவ்வண்மை எடுத்தும் புவியதனில் புதுமைபல பொருவ - கவிதை புனைந்தவன் ஞானசற் குருவே.

நாலாண்டு நிஷ்டையதில் இருந்தும் - தமிழில் நல்லபல நூல்யாத்து இருந்தும் காலாண்டு நூற்றுக்கு முன்னே - புகழ் கண்டாரே அருளம்பல மன்னே.

— —

இலஞ்சமும் வஞ்சமும் !

வேலையொன்று நானெடுத்துத் தருவேனன்று
வேதனையில் வாடுகின்ற வாலிபர்க்குப்
பாலதிலே குளிப்பதுபோல் பசப்புப்பேசி
பணத்தினைப் பறித்தெடுக்கும் பாதகரும்.
சாலையிலே படித்திடவே உன்மகனைத்
தப்பாது நான்சேர்ப்பேன் என்றுகூறி
வேலையொடு வேலையாகப் பணம்பறிக்கும்
வேடனுயும் வாழ்ந்திடுதல் எதுவரையோ.

—

யாழ் நகர வாலிபன்.

வேலைதேடி வீதியெல்லாம் அலைபவன் - கொடும்
வெப்பம் சூழ்ந்த யாழ்நகர வாலிபன்
மாலைவேளை வீடுவந்து சேருவன் - இங்கு
மனம் வருந்தி உணவருந்தி வாழ்பவன்.

நாலுமனிதர் நல்குதவி நாடுவன் - அவர்
நாளைக்காலை வருகவென்றால் திரும்புவன்
காலுகடுக்கச் சென்றுசென்று திரும்புவன் - அவன்
கண்டபலன் வீணலைச்சல் ஒன்றுதான்.

இன்றுதொழிற் தேர்வுளன்று ஏகுவன் - அங்கு
இசைந்துபாட ஒருவரின்றி வாடுவன்
மன்றமைத்துத் தொழில்தேடு முயன்றவன் - பெரிய
மனிதர்களைக் கண்டுபேசி வாடுவன்.

காடுவெட்டிக் கமஞ்செய்வம் என்றவன் - நல்ல
காணிநாடி மனுச்செய்து நின்றவன்
வீடுவிட்டுக் காடுசெல்லத் துணிந்தவன் - பலன்
வீணலைச்சல் ஒன்றுதான் கண்டவன்.

நாடுநாளை போற்றவுள்ள வாலிபன் - செய்ய
நாட்டிலொரு வேலையின்றி வருந்தியே
வீடு தேடிப் பாடஞ்சொல்லித் திரிபவன் - வரும்
வேதனத்தில் உண்டிங்கு வாழ்பவன்.

கண்டேன்.

மாடி அறையின் மருங்கில் இருந்தே
நாடி அன்றைய நாளிதழ் பார்த்து
மூடி இருந்திடு சாளரம் திறந்தேன்
தேடி அலைந்தது தெருவினில் கண்டேன்.

பாடித் தெருவினில் பவனி வந்தவன்
ஆடிக் கால்களும் அந்தராத் தெழுந்திட
சாடிப் போத்தலின் சாராயக் கையுடன்
தேடி வீட்டினை சென்றவன் கண்டேன்.

பீடிப் புகையினைப் பின்னிமுத் தூதியே
பாடிச் சினிமாப் பாட்டுடன் ஓன்றுயக்
சூடிச் சென்றிடும் மாணவர் குழுவை
நாடிக் கண்டதில் நகைப்படி வருகுதே.

தாலி கட்டிய தன்னவன் பின்வர
கோவி வெட்டிய குறள்சடை யதனுடன்
வேலி நீக்கிய பழத்தோப் பதுபோல்
சேலை கட்டிய மாதரைக் கண்டேன்

கூடை முதுகினில் கொஞ்சிடப் பெண்களும்
வாடைக் குளிரது வலிப்பினை நீக்கவே
தாடை வழிந்திடு தாம்புலத் தூடனே
காடை நோக்கிடும் காட்சியும் கண்டேன்.

இணையிலா ஈழநாடு.

இரையுமலை மோதுகின்ற நாடு - என்றும்
இரத்தினம்போல் மின்னுமெங்கள் வீடு
விரையுந்தி வண்டலுடன் செல்லும் - வரவை
விளையும்நெல் வயல்களுமே கொள்ளும்.

துளிலரும்பித் தேயிலைமலை வளரும் - நல்ல
சுகந்தமதும் செல்வமதும் பெருகும்
தளிரரும்பி ஓங்கிவளர் ரப்பர் - பாலைத்
தங்கமைனச் சுரந்தெழும்மைக் காக்கும்.

கன்னியாயில் வெந்நீரூற் றுண்டு - சூதிரைக்
கன்னிமுகம் மாற்றருவி யுண்டு
மன்னிமக்கள் எல்லோரும் கண்டு - நின்று
வணங்குபுகழ் பாதமலை யுண்டு.

ஓவியத்தில் உயராஜந்தா போலே - உள்ளம்
ஒன்றுசித்ர சீயகிரி உண்டு
காவியங்கேர் கலைக்கோயில் ஓன்று - அன்று
கண்டனராம் தம்புள்ளைக் குன்று.

தக்கவளம் சேர்ந்திலங்கும் நாடு - இதைச்
சார்ந்தகோடி மக்கள்சமம் நாடி
ஒக்கலரா யுண்டுறங்கும் நாடு - இது
உலகிலினை யிலாசம் நாடு.

நிர்வாணம்.

நிர்வாணத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்
நிச்சயமாக
நீர் நினைப்பது அங்கில்லை
நீர் நினைப்பதை முன்னே
நிறுத்தினால் கண்கூசம்
நான் நினைப்பதை முன்னே
நிறுத்தினால் கண்கூசம்.

நிகழ்ச்சிகள், சாக்கடையில்
புட்டுக் காட்டினால்
புரஞ்சே
புதிய பதவிகள், இலஞ்சம்,
பின் கதவு, இடைச் சொருகல்
நியமனங்கள், கொள்ளை இலாபம்.

இதனைக் கண்டவர்கள்
இன்புற்றால் துரோகிகள்
முகம் திருப்பினால்
முதல் தரக்கோழைகள்
முயற்சிப்போர் அகற்ற
— —

புயலே செல்வாய்.

போகும் புயலே பொறுத்துப் போவாய்
சாகும் நிலையில் சாற்றுவேன் கேளாய்
நோயும் பிணியும் என்னை வாட்டிட-
தாயும் சேயும் தவியாய் தவித்திட
பார்த்து இருந்தேன் பட்டினி பலநாள்

அதனால் !

சேர்த்து இருவரைக் கலமதில் வந்தனன்
குடும்பப் பொறுப்பில் கொணர்ந்தேன் வலையை
இடும்பன் நீயும் என்ன செய்தனே
உன்னை ஏசினால் ஒன்றும் ஆகாதே
என்னை அறிவாய் என்கிளை யறிவாய்
விதியோ விளையாட்டது தானே இல்லை
சதியோ நாமறி யோமே என்றே
கதியே யன்றிக் கண்ணீர் சொரிந்து
“பதியே பதியே பார்க்க வாரீ”
என்றே யலறும் எம்மவர் குடியினில்
சென்றே நானும் செப்புவ துரைப்பாய்.

புயலே கேளாய்:

வள்ளமும் நாமும் வலையுடன் கடவில்
தள்ளப் பட்டுச் செல்கையில் சிறுதுமிய
அள்ளித் தெளித்து அகன்றது தூர்.

அதனால் !

— மெல்ல நாங்கள் மகிழ்ந்து இருக்கையில்
 துள்ளித் துள்ளிச் சுருண்டன அலைகள்
 அல்லவ் எம்கு ஆமென எண்ணி
 “சொல்லும் கருவி” தனியே பார்த்தோம்
 “வல்லையில் வருகுது வரையென அலையும்”
 சொல்லி முடிக்கையில் சுழியுள் தாண்டோம்
 வல்ல இறைவனை வணங்கித் துதித்து
 முழுகி முழுகி நீந்தி இழைத்தோம்
 அலையோ எம்மை ஆட்டி அலைத்து
 அள்ளியே ஏறிந்து அமுக்கித் தூக்க
 “ஜயோ ஜயோ” அவற்றிய வேளையில்

பலகை ஓன்று பக்கவில் வந்து
 விலக முயல்கையில் விரைந்து பிடித்து
 விறைத்துத் தவிக்கிறோம் விரைவாய்
 செல்லாது நீயும் சேதம் ஊரிலும்
 செய்யாது எம்மவர் தமக்கும் எடுத்துரை.

பின் கதவு.

மச்ச வீட்டாரின்
 மாட்டுத் தொழுவத்திற்
 பச்சை வெட்டியிட்டு
 பசுக்கள் பார்ப்பதற்கும்
 எச்சில் இலையெடுக்கும்
 எந்தத் தொழிலதற்கும்
 பிச்சை யெடுப்பதற்கும்
 பின்கதவு வேண்டுமே.

திருமா ?

ஆலையின் சங்கு ஒலியெழுப்ப
 அத்தான் நினைவு துயிலெழுப்ப
 வேலையில் நின்று வருமவற்கே
 வேண்டும் உணவு ஆக்கினளே.

வீதியை நோக்கிக் காத்திருந்தும்
 வேலாம் விழிகள் பூத்திருந்தும்
 சேதியை அறியும் ஆவவினால்
 செக்கல் ஆகியும் நோக்கினளே.

வந்த சிங்கன் உடைமாற்றி
 வார்த்தை பலவும் பரிமாற்றி
 சிந்தை அரிக்கும் எண்ணமதை
 செவியில் சேர்க்க எண்ணினளே.

கணக்கர் இன்னும் வரவில்லை
 காசும் எமக்குத் தரவில்லை
 பிணக்கை வளர்க்க விரும்பாது
 பேதையர் நாமும் ஏமாந்தோம்.

சம்பளம் பற்றுய் நின்றுவர
 சமையலும் வீட்டில் குன்றிவர
 கம்பளம் மீதிற் கால்மிதிக்கும்
 கனவான் கண்கள் திரும்பலையே.

நீரும் மூன்று தரமேற்கும்
 நெஞ்சம் எமக்குப் பலவேற்கும்
 தீரும் மார்க்கம் கண்டேநாம்
 திரண்டே வேலை நிறுத்தினமே.

கணவன் வார்த்தை செவியேற்கக்
 கண்ணீர்த் துளிகள் புவியேற்கக்
 கணமே வாழ்வின் நிலைநோக்கிக்
 கல்லாய்ச் சமைந்து நின்றனளே.

முச்சு.

வீட்டுக் கொருசாதி
 வீட்டுக் கொருவேலி
 நாட்டுக் கொருநீதி
 நமக்குள் ஓலாருநீதி
 காட்டுக்குப் போகின்ற
 கடுந்தவப் பேச்சும்
 காட்டினில் வாழ்கின்ற
 மிருகத்தின் முச்சும்.

சந்தி சிரிக்கிறது.

என்னைக் கண்டவர் எல்லோரும்
 எச்சில் உமிழ்ந்து சென்றுரோ
 முன்னைச் சென்றவன் செயலாலே
 முகத்தைச் சுருக்கிச் சென்றுரோ ?

சந்தி சிரிக்க எனையிங்கு
 சாக்கிற் கட்டி இதமாகச்
 சந்தி மரமாம் ஆலதிலே
 சாய்ந்தா டத்தான் ஏன்விட்டார்.

இன்று சிரித்துச் செல்பவர்கள்
 என்னைக் கண்டா சிரிக்கின்றார்
 அன்று செய்தவன் செயலையே
 ஆகா மூடம் என்கின்றார்.

மறந்தேன்.

உன்னகத் தெளிவை எண்ணி உணர்ந்தே
என்னகத் தேயுனை இருத்தி அன்பால்
உன்னகம் மகிழவே நட்பாய் இருந்தேன்
உன்னகத் தாரேனை தள்ளியே வைத்தார்.

அன்பினில் வஞ்சக நீரதைக் கலந்தே
இன்பழு தென்று ஏத்திடத் தந்தாய்.
அன்பினில் வேற்றுமை கண்டுமே நானும்
துன்பினில் பிரிந்தே தூரவே நின்றேன்

வையகத் தோர்கள் வழங்கும் வசையினில்
பையுள் கொண்டே பாசமாம் பிணைப்பினை
கையினைக் கழுவியே காதலை வெட்டிட
தையலாள் உன்னைத் தரணியில் மறந்தேன்

வாழும் நாள்களை வீணை வாழேன்
வாழ்வில் சிறப்புறு தொண்டுகள் செய்வேன்
வாழ்வை மயக்கிடும் மூடத்தை வெல்வேன்
தாழ்வை வாழ்வினில் காணவும் மாட்டேன்.

மாட்டின் ஹதர்கிங்.

கறுத்தவர் படுந்துயர் கண்டுமே தரியா
அறுத்திட அவர்தழை ஆவலில் உழைத்தீர்
மறுத்தவர் தமக்கும் மதியினைத் தீட்டினீர்
வெறுத்தவர் உமையே வேட்டினில் வீழ்த்தினர்.

கறுத்தவர்க் குழைத்ததைக் கண்டுமே நோபலார்
நிறுத்திடத் தொண்டினை நீள்பாரி சளித்தனர்
மறுத்துமே நின்றநல் மாட்டின் ஹதர்கிங்
வெறுத்தவர் தாமே வியக்கிறார் இன்றுமே !

— —

துணை.

அன்பே வருகவே - எந்தன்

அமுதே வருகவே

உள்ள மொத்த தாளில்
ஊறும் வார்த்தை எழுதி
மெள்ள எனக்குச் சேர்த்தும்
மேலும் பதிலைப் பார்க்கும்

அன்பே வருகவே - எந்தன்

அமுதே வருகவே

உறுதி உளத்தில் வைத்து
உள்ளாம் என்னில் தைத்து
இறுதி வரையும் காக்கும்
இலட்சிய வாழ்வை நோக்க

அன்பே வருகவே - எந்தன்

அமுதே வருகவே

வீட்டில் தீபம் ஏற்றி
வினையும் செய்து ஈற்றில்
நாட்டில் துன்பம் தேய்க்கும்
நானும் தொண்டில் தோய்க்க

அன்பே வருகவே - எந்தன்

அமுதே வருகவே

கல்வி யற்ற சிறுவர்
கற்று ஞானம் பெறவும்
சொல்லித் தினமும் போற்றி
சோக வாழ்வை மாற்ற.

அன்பே வருகவே - எந்தன்

அமுதே வருகவே

எந்தன் இதய வீட்டில்
எவரும் சொந்தம் நாட்டில்
உந்தன் இதயம் விரிந்தால்
உற்ற துணைக்கு விரும்பி

அன்பே வருகவே - எந்தன்

அமுதே வருகவே.

—

போட்டி ஏன்?

மருத நிலத்தார் மகிழ்ந்திடு காலமாம்
 கருதிய அறுவடை கண்டிடும் வேளையில்
 சொரிந்த நெல்லினை சேர்த்து எடுக்கவே
 வரிந்த சேலையின் வகிர்ந்த பாதியைத்
 தலையில் கட்டியும் தலைப்பா முடியே
 வலையில் இருக்கா வாழைக் குடுமியைப்
 பெட்டியில் இட்டுப் பிதுங்க வமர்த்தியே
 கட்டிய குறுக்கைக் கழற்றிக் கட்டியும்
 ஆனும் பண்யில் அலங்க விலமைத்த
 “அடவியன்” தனையே அகங்கை எடுத்து
 மடவியன் தானும் மங்கைய ரூடனே
 கண்ணைப் பறித்தும் காலதை எரித்தும்
 மண்ணை வறுக்கும் மதிய வேளையில்
 வயலில் சொரிந்து வளமாய்ப் பொலியும்
 நெல்லதைக் கூட்ட நெற்றியும் சிலிர்த்தது
 வில்லதை ஒத்த புருவமும் நனைந்தது
 அங்கவள் முகத்தை அணுகியே நோக்கின்
 பங்கயம் புழுதியில் பட்டது போலும்
 பெட்டிக்கு வெளியில் பிதுங்கிய கேசமும்
 வெட்டிய செம்படை வெள்ளையர் சடையை
 ஒத்தே இருப்பினும் ஓங்கிய காற்றில்
 கத்தைப் புழுதியும் காவியைக் காட்டிட
 போட்ட தோடும் புழுதியில் புதைந்தே
 காட்டச் சிவப்பிக் கல்லும் தெரியவே
 மஞ்சள் கயிறும் மார்பினில் தொங்கிட
 பஞ்சம் வாட்டிடப் போட்டியிற் | கூட்டினள்

எறிந்த கல்.

மாங்காய்க்குக் கல்லெறிந்தேன்
 மாங்கனிகள் தான்வீழ்த்தித்
 தேங்காயைப் பின்பறித்து
 தேயிலையின் காட்டினிலே
 பாங்காகக் கொழுந்தெடுக்கும்
 பாவையற்குச் சூட்டுதற்குப்
 பூங்காவிற் பூவெடுத்துப்
 பூரிப்பிற் கொடுத்ததுவே.

—

நாடு நலம்பெற.

காலை எழுந்த வுடன்
கலப்பை நுகம் தோளேந்திச்
சாலை தாண்டி வந்து
சால் கட்டி உழுகின்றோம்.

பகல் வெய்யி லென்று
பாராது நாளெல்லாம்
அகிளி உயர்ந் தோங்க
அயரா துழுகின்றோம்.

ஈழம் பெற்றெடுத்த
எந்திர வியல் வல்லுநசே
ஈழம் குவிக்க உழும்
எந்திரங்கள் தந்திடுவீர்.

அயல் நாட்டிவிருந்து
அழைத்த தெல்லாம் போதும்
இயல் (பு) உண்டு இங்கு
எந்திரங்கள் தந்திடுவீர

சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்.

மாடி அறையில் மாண்புடன் ஏறி
நாடி எனது நல்விரிப் பதனையே
பார்வை ஒருமுறை விட்ட பின்னர்
சோர்வை நீக்கிடத் துணிந்து நானும்
விளக்கை அணைத்து விட்டபின் விரிப்பினில்
வழக்கம் போலே வந்து அமர்ந்தேன்.

அவவேளையில்

நிலவொளி தானும் நீண்ட தண்ணேளி
பலவழி யாகப் பரப்பிட அறைதனில்
எனது இதயம் என்றே ஒருநாளா
மீட்டிய வீணை மிகுந்திடு தூசியில்
தேட்டம் அற்றுக் கட்டினில் இருக்க
விருப்புடன் நானும் அதனை எடுத்து
துருப்பதைப் போக்கிடச் சுருதியை மீட்டினேன்
ஏனே நரம்புகள் நாதம் தந்தில
நானே பழத்ததேன் பலமுறை முயன்றேன்.

ஒருவேளை

மலையகக் குளிரினில் மரத்தன கைகளோ ?
விலையிலா வீணை ஏன்தான் நின்றதோ
என்று ஏங்கிடத் தந்திகள் போலே
நின்று அடித்தன என்னுடல் அன்றே.

இவ்வேளையில்

“ஏன் புலம்பினீர்” என்றே யோர்பெண்
தான்குரல் கொடுத்து எங்கோ நின்றன்
திகைப்பினில் இருந்திடத் திடுமென வீணையைப்
பகைவரைப் போலே பறித்தனர் யரோ
யான்தான் பறித்தேன் என்பெயர் ஈழமே
என்தான் நீவீர் இப்படி நடுங்கிறீர்
நான்படும் சிறுமை நீரறி வீரோ?
என்மீட் கின்றீர் வீணையில் கீதம்
கீதமா அல்லது கீச்சிடும் ஓலியின்
நாதமா இன்ப வெள்ளம் போதுமா?

என்றனன்

ஆத்திரத்தில் நானே அலறிப் புடைத்தேன்
பாத்திரம் போனதா பசியதோ வென்றேன்
ஆவேசம் வேண்டாம் அன்பரே பொறுப்பீர்
நாவேசம் போதும் என்னுரை கேள்ளீர்
நானிங் கடிமை என்பது றிவீரா
என்முழுச் சுதந்திரம் எனக்கு இல்லை
அந்நியர் எனையே ஆடிச் சூறையை
தன்னுயர் நாட்டிற்குச் செல்வத றிவீரா?
உண்ண உணவிலை உடுக்க உடையிலை
கண்ணே முட்டிடும் கண்ணீர் பாரீர்
ஆலை யின்றிநல் லாக்க மின்றி

வேலை யின்றி வீணில் அலைவோரும்
பாலை நிலத்திற் பருகா துற்றியே
சோலை தனனிற் சொகுசா வாழுவோரும்
ஏனே இருக்கிறார் என்பது றிவீரா?
ஓருவர் உணவை ஒருவர் பறிக்கின்றார்
ஓருவர் எச்சில் உண்டிட எடுக்கிறார்.

சிலரோ

நானே உயர்ந்தோன் நீயோ இழியோன்
ஏனே எம்முடன் ஏறினை இங்கு
கெட்ட குலத்தோன் கேவலக் சூடியோன்
முட்ட எம்முடன் முடியுமா இங்கு
என்றிடும் சிறுமையைக் கண்டுமா நீயும்
இன்றிங்கு வீணை இசைக்கப் புகுந்தாய்
பொங்கி யெழுந்திடு புதுமை கண்டிடு
அன்றேல் நீயிங் கிருப்பதிற் பயனிலை
இன்னும் சிலவுள் இடித்துக் கூறுவேன்
கேட்பாய் மலையகக் கேடுடைச் சிறுமைகள்
எட்டடி அறையில் எண்ணலை பரப்பிக்
கட்டிய மனைவி காலதில் உறங்கத்
தொட்டிடும் குழவி தூங்கிடத் தொடையில்
முட்டுடன் வாழும் ஒருந்தனும் உளனே
அன்னவன் வாழ்வு ஜம்பது குடும்பம்
துன்புடன் ஒருங்கே தூங்கிடும் சிறுமையை
இன்னுமா உணர்கிலாய் இயக்கம் இலையா
துச்ச மென்றீ தூங்கிக் கிடந்தாய்
பொங்கி யெழுந்திடு பொறுத்தது போதும்.

மனிதர்கள்.

அமுங்குரல் கேட்டு
ஓடி வந்து
அமுகையை மாற்றினீர்
அவ்வேலோ மனம்
அமுங்குரல் கேட்கிறதா ?
நிறுத்த முயலுங்கள்
நீங்கள் மனிதர்கள்.

வந்தது பதிலும்.

கன்னத்தில் ஒன்று தரவிருந்தேன்
கடிதத்தில் ஒன்று காட்டிவிட்டாய்
என்னத்தில் இனபம் கண்டேனே
ஏக்கத்தில் இருந்து வாடுகின்றேன்.

உள்ளத்தில் எதையோ வைத்திருந்தேன்
ஊனுறக்க மின்றி வாடிநின்றேன்
வெள்ளத்தில் என்னை வீழ்த்துதற்கோ
வேலோயே பார்த்து வருகவென்றாய்.

என்னிட்ட வேலோ நினைவில்லை
எப்படியோ நானும் வருவதென்றே
தண்ணியு மின்றித் தவித்திருந்தேன்
தருவாயே உடனே பதிலென்ன ?

வந்ததே பதிலும் வருகவென்று
வார்ட்டிலில் இருக்கிறேன் தரவேயோன்று
சிந்திக்க வேண்டாம் அத்தானே
சின்னவன் பிறந்தான் முத்தானேன்.''

எழுவாய்.

நித்திரை விட்டெழுவாய் - தம்பி
நீண்ட பயணம் இருக்கிறது
நித்திரை விட்டெழுவாய்.

உத்தமர் போல்வேசமே
உனக்கிங்கு வேண்டாமே
நித்தமும் உழைத்துணபாய்
நிலைத்திடும் உன்புகழிழ்னரும்.

நித்திரை விட்டெழுவாய் - தம்பி
நீண்ட பயணம் இருக்கிறது
நித்திரை விட்டெழுவாய்.

இத்தரைத் தொழிலெல்லாம்
இனத்தால் ஒன்றென்ற
சொத்ததனைக் கொண்டிங்கு
சோர்வின்றி உழைத்திட.

நித்திரை விட்டெழுவாய் - தம்பி
நீண்ட பயணம் இருக்கிறது
நித்திரை விட்டெழுவாய்.

மின்னும் ஓளியிற்
செந்நெல் வயலிற்
கன்னம் சூழிய
அன்னம் பயின்றாள்.

சின்ன இடையிற்
பன்னம் இளைத்த
செந்நெற் கடகம்
நன்ன நடந்தாள்.

மண்ணில் இருளின்
வண்ணம் படரக்
கண்ணைப் பதித்து
எண்ணி நடந்தாள்.

கண்ணை மறைத்து
விண்ணில் இருள
பண்ணை மகஞும்
கண்ணன் மருண்டான்.

வந்த கண்ணன்
சிந்தை இருத்தி
வந்த அவளின்
முந்த நடந்தான்.

இந்த நிலையிற்
சிந்தை தளரத்
தந்த உடலாள்
நொந்து துவண்டாள்.

கிட்ட அனுகி
வெட்டி விழியை
எட்டிக் கரத்திற்
துட்டன் பிடித்தான்.

பெட்டி கடகம்
தட்டித் தரையில்
முட்டிச் சிதற
எட்டி இழுத்தான்

மட்டே இல்லான்
துட்டக் கரத்திற்
சொட்ட இரத்தம்
கொட்டக் கடித்தான்.

பற்று விடேன்.

வெல்லத் தமிழில் விளையும் சொல்லில்
வேதனை சேர்த்துனைப் புனைந்து மகிழ்ந்தேன்
பொல்லாங் கொழிகெனப் போதித்து வைத்தே
பொற்பா வைஉனைப் புனைந்து மகிழ்ந்தேன்.

மாவலி கங்கை வான்மடை மறித்தே
மாந்தர் வாழ்ந்தோங்க முறைகள் பணித்தேன்
மாவலி மின்சக்தி மாதவ நாட்டினை
மாணிக்கமென மின்ன மங்கை பணித்தேன்.

போட்டி பொருமைத்தி பொறுப்பில் தலைமை
போக்க இங்குனைப் புனைந்து விடுத்தேன்
காட்டி நாட்டினைக் கெடுக்கும் கயவரைக்
கல்லறை சேர்த்திடக் கன்னி படைத்தேன்.

உன்ன உணவின்றி அலையும் மக்களை
உய்யத் தொழிலீந்து உயர்த்தப் பணித்தேன்
கண்ணுக் கிமைபோல் நாட்டினைக் காக்கும்
கருளை கொள்ளொனக் கண்ணே பணித்தேன்.

காவியத்தில் உன்னைக் கம்பன் படைத்தான்
காளிதாசன் முன்னர் கட்டி அணைத்தான்
பாவி யற்றிட வந்தவன் நானும்
பாவையே உன்தன் பற்று விடேனே.

மலர்ந்திடுமா ?

காரோடு காற்றும் இனையாமல் - வெள்ளம்
கழனியுள் நிறைந்து வழிந்திடுமா ?
நீரோடு நெல்லும் வளராமல் - நாட்டில்
நித்தியம் பொங்கல் பொலிந்திடுமா ?

ஆலையோ டாக்கம் பெருகாமல் - மக்கள்
ஆல்கள் என்றும் நீங்கிடுமா ?
வேலையோடு வேதனம் நெருங்காமல் - வாழ்வின்
வேதனை தானும் நீங்கிடுமா ?

தேவையும் தேட்டமும் இனையாமல் - இந்தத்
தேசமும் செழித்து மலர்ந்திடுமா ?
பாவையும் பண்பும் இனையாமல் - இந்தப்
பாரினில் வாழ்வு மலர்ந்திடுமா ?

செத்ததையே !

எத்தனை உயர்ந்த மோட்டார்கள்
அத்தனை உயர்ந்த மனிதர்கள்
உத்தமர் போலும் இரவாட
பத்தியில் வருவார் ‘இரவியக்கம்’

உத்தமர் உடையில் வந்தவர்கள்
மெத்தவும் மாந்துவர் மேல்நாட்டார்
கத்தலில் வந்திடும் இசையுடனே
ஒத்திட வந்திடும் குடிகளுமே.

பத்தினி வீட்டினில் இருந்திடவே
பித்தனைப் போலுமே பிடித்திங்கு
சுத்தியே திரிவார் துரைமார்கள்
பத்தினி யேனவே செத்ததையே.

பற்றிவிட்டால் !

பக்கத்து வீட்டார்
 பருத்த கல்வீடு
 தக்கபடி கட்டிடத்
 தரியாத நீவீர்
 நித்திரையி லேனும்
 நின்மதியைக் காணுது
 புத்தியது கெட்டிங்கு
 புழங்குதல் ஏனே ?
 கள்வரினுற் சண்டை
 கயவரினுற் சண்டை
 பிள்ளைக்குப் பாகம்
 பிரிப்பதிலே சண்டை
 எல்லையிலே சண்டை
 எம்வீட்டிற் சண்டை
 தொல்லை விளைத்துத்
 தொடர்வதை நீச்குதற்கு
 உண்டிங்கு உண்டு
 உய்கின்ற மார்க்கம்
 பண்டுகண்ட நல்வழி
 பற்றிவிடில் பொதுவுடைய.

பணம் பறிப்போர்.

கலக்கின்றூர்கள் - தினமும்
 கலக்கின்றூர்கள்
 சீனியுடன் குறுமாவும்
 சீரகத்தில் குச்சிகளும்
 ஏனிந்த அநியாயம்
 எத்தர்கள் நெஞ்சமதில்.

கலக்கின்றூர்கள் - தினமும்
 கலக்கின்றூர்கள்
 அரிசியுடன் கற்களுமே
 அளவாக உடைத்திடுவர்
 சரிபாதி சோளம்மா
 தப்பாது மிளகாயில்

கலக்கின்றூர்கள் - தினமும்
 கலக்கின்றூர்கள்
 பாலுடன் நீராடும்
 பார்ப்பதற்குத் தடிப்பாகக்
 கோலமுடன் புடிமாவும்
 கூசாது உளமொத்துக்.

கலக்கின்றூர்கள் - தினமும்
 கலக்கின்றூர்கள்
 வார்த்தையிலே பொய்யாடும்
 வாங்குகின்ற பொருட்களிலே
 பார்ப்பதற்குத் தெரியாதே
 பணம்பழக்கும் ஆசையினால்

கலகுகின்றூர்கள் - தினமும்
 கலக்கின்றூர்கள்.

ஏக்கம்.

எடுப்பு

விரும்புவரா இல்லைத் திரும்புவரா

வீட்டுக்கு வந்தவர் — விரும்புவரா

தொடுப்பு

துரும்பாக இளைத்து இருந்திடுமென்னை

நரம்பென நினைத்து — விரும்புவரா

முடிப்பு

கரும்பாக நினைத்துக் கட்டிட வருவரோ

இரும்பாக மனத்தினை இருத்தியே செல்வரோ

மருந்தோடு இருந்திடும் மங்கை எனக்கேண்

விரும்பினால் வெட்டியாய் இருந்திடுவேண்று

— விரும்புவரா

பண்புடன் கலைத்தோம்

நாட்டைப் பிடித்தவர்

நாசம் செய்தவர்

நம்வீரம் கண்டு - நடுங்கினர்

வீட்டை நோக்கினர்

வெற்றி ஈந்தனர்

வேதனை கொண்டு !

வித்தை கற்றோம்

வேதனை விற்றோம்

விடிவதை நோக்கி - வீறுடன்

பத்தை அறுத்தோம்

பறங்கியை வெறுத்தோம்

பாரிஷத நோக்கி.

தாவிச் சென்றவர்

தனத்தை மென்றவர்

தாமினும் வருவோம் - என்றெண்ணி

பாவிக்க நோக்கினர்

படையை நாட்டினர்

பண்புடன் கலைத்தோம்.

புன்னகை வீசியே !

பொன்மலர் விரியது காவிலே - யது
 பொங்கியே வழியது பூவிலே
 என்மனம் நெகிழுது ஆவவில் - அதை
 எப்படி எழுதுவேன் பூமியில்.

விண்ணினில் ஓளியது படரவே - அங்கு
 வேந்தனின் மகளெனப் பொலிகிறுய்
 கண்ணினில் உனதுரு ஆடுதே - அதைக்
 காத்திட எனதிமை நாடுதே.

மண்ணினில் உனதெழில் கூடுதே - அதை
 மறைத்தொரு வேலியும் ஊடுதே
 எண்ணிடும் போதினில் உணயே - இங்கு
 ஏங்கியே தவிக்கிறேன் ஆவவில்.

தங்கையர் போற்றிடும் எழிலே - உன்னைத்
 தாவியே இருக்குது மயிலே
 மங்கையர் மலர்களில் ராணியே - என்னை
 மயக்கினுய் புன்னகை வீசியே.

உண்டு இல்லை.

தென்னை மரத்தடியில்
 தேங்காய் இல்லாமல்
 என்னதான் ஆக்கிநிதம்
 எப்படி வாழ்கின்றார்
 சின்னத் தனமாகச்
 சிந்திப்போர் எத்தனையோ
 உன்னிப்பாய் உணர்ந்தோர்
 உண்மைபல தான்றிவர்.
 கலப்புமண மங்குண்டு
 கண்ணியம் மிகவுண்டு
 விலக்கியே வைக்கின்ற
 வெறுஞ்சாதி யேதுமில்லை
 குலமீலா மொன்றென்று
 கூறியதற் கொப்பாகக்
 கலகலப்பாய் வாழ்கின்ற
 காசில்லாக் கூட்டமது.
 மொழிபேத மங்கில்லை
 மோகவெறி தானில்லை
 கழிவான உணவுகள்தான்
 காண்பதற்கு மிகவுண்டு
 இழிவான போலிகளுக்
 கிடமேது மங்கில்லை
 வழிதவற இல்லையவர்கள்
 வாழுத் துடிக்கிறார்கள்.

அழகும் அவஸ்ததையும்.

ஒங்கி வளர்ந்த மலையடா - காட்சி
உள்ளும் மகிழும் நிலையடா
தேங்கி வழியும் அழகடா - தம்பி
தேயிலை நிறைந்த மலையடா.

பாய்ந்து செல்லும் அருவியிலே - தம்பி
பாலர் தொடக்கம் ஆடிடுவார்
காய்ந்த முகத்துப் பெண்களுமே - நல்ல
கனுவை எடுத்தல் பாரடா.

காற்று முகிலைத் தள்ளிடவே - அது
காட்சி வீட்டினுள் கொடுத்திடுமே
எற்ற வீடுகள் இல்லையேல் - அங்கு
எப்படி மக்கள் உறங்குவர்.

பனியும் நிறைந்த மலையடா - இங்கு
பல்லும் ஆடிடும் சூளிரடா
கனியும் ஊற்றின் அழகினைத் - தம்பி
கண்டு களித்திட வாராயோ.

— —

அப்பாவி !

மாட்டுப் பட்டியின் மணத்தால்
தோட்ட வெங்காயக் செழித்தது
வாட்டம் கொண்ட உழவனும்
தேட்டம் கண்டிட நினைத்தான்.

சூட்டி வந்த தரகரும்
கோட்டை கொழும்பு மலைநாடு
ஆட்டிப் படைக்கும் மனிதற்கு
காட்ட வெங்காயத் தோட்டத்தை.

வந்தவர் உழவனைப் பார்த்து
“இந்த வெங்காயம் விலைக்கு
தந்தால் என்ன’ வென்று
சிந்தை அரிக்கக் கேட்டார்.

தரகர் கேட்ட வினாவினில்
தரந்தான் இருந்திடக் கண்டுமே
“தரத்தான் நினைக்கிறேன் என்றாலும்
வரத்தான் விலையைப் பார்ப்போம்.”

என்றே உரைத்த வார்த்தையை
நின்றே கேட்ட தரகரும்
“நன்றே நன்றே நானிங்
கின்றே சொல்வதைக் கேளும்”

விலையது இனிமேல் ஏறுது
நிலையது மாறிக் குறையும்
தொலைவுள் பகுதியில் விளைச்சல்
மலையாய் இருக்கிற தென்றூர்.

“தலைநகர் இருந்து வந்தவர்
தலையில் எதையும் கட்டாது
விலையது நீதியாய் கொடுங்கள்”
‘கலையெனத்’ தரகார் உரைத்தார்.

மக்கள் வங்கியின் கடனும்
மக்கள் இருவரின் படிப்பும்
தொக்கலில் இருப்பதை உணர்ந்து
விற்றிட நினைத்தார் உளவனும்.

“என்னைத் தேடி வந்தநீர்.
சொன்னால் விலையது சரிதான்
முன்னை விலையதைப் பார்த்து
என்னை நினையும் தரகரே”

இதனை உணர்ந்த தரகரும்
இதமாய் வார்த்தை பேசி
இதற்கு இதுதான் விலையென
மதித்து விலையது தீர்த்தார்.

முற்பணம் கொடுத்த முதலாளி
விற்பவர் முகத்தைப் பார்த்து
சொற்களாய்ச் சிரிப்பை சொரிந்து
பற்றியே அழைத்தார் தரகரை.

தரகரின் உதவியைப் புகழ்ந்து
தரகது போனால் எனக்கு
தருவது இலாபம் முதலில்
இருமடங் கென்றூர் கொழும்பார்.

இப்படியும் . . . !

அண்டை வீட்டாரின் ஆக்கன்று அறுத்துவந்து
உண்ட மாங்கன்றுல் ஊரினையே சூட்டிவந்து
சண்டை பிடித்திங்கு தரங்கெட்டு வார்த்தைசிந்திக்
கண்ட பலனெனதுவோ காசினியில் நாமறியோம்.

தங்கை திருமணத்தைத் தாங்கின்ற ஒலையதில்
தங்கள் திருநாமந் தானில்லை என்பதினால்
பொங்கி எழுந்தவர்கள் போகாது திருமணமும்
இங்கு நடக்கிறது ஏனிந்த அறியாமை.

எல்லைத் தடியதனை இழுத்தாரே யென்பதனால்
தொல்லை பலசெய்து தொடுக்கின்ற வழக்கதனால்
எல்லை இல்லாமல் ஏராளம் செலவிடுவோர்
முல்லைக்குத் தேரீந்த வள்ளவின் பரம்பரையோ?

கோயிற் கிணற்றினிலே கோவின்னே நீரென்றும்
வாயில் தாண்டிவந்து வணக்கிவிட்டான் இதையென்றும்
நோயிற் சாதியெனும் தொற்றதனைப் பற்றிடுவோர்
காயில் நோயதனிற் காப்பதுயார் குருதியதோ ?

வருவேனே.

அப்பம் போன்ற நிலவே
அம்மா காட்டிய நிலவே
வெப்பம் தாங்க முடியாது
வேக மாக வருவாயே.

சூரியன் உன்னைக் கண்டதும்
குழும் இருளில் மறைவானே
வீரியன் உலகில் நியேயாம்
விளையா டிடவே வாராயே.

ஏழை உணவு உண்ணவே
எரியும் விளக்காய் இருக்கின்றுய்
கோழை களவு எடுப்பதைக்
காட்டிக் கொடுக்க வாராயே.

முகிலை இழுத்து முடினால்
முடியா தென்பது அந்தமா
அகிலம் விட்டு நானும்மே
அடைய உன்னை வருவேனே.

ரோசாவும் நேருவும்.

வட்ட ரோசாப் பூவேநி
வாடி வதங்கி இருப்பதுமேன்
இட்ட முள்ள நேருவையே
இழந்த துடிப்பின் சோகமதோ.

கட்டுக் கடங்கா சோகத்தால்
கண்ணீர் வடிக்கும் பாலரையே
விட்டு நேரு சென்றதுமேன்
விளம்பு மலரே இப்போதே.

நேரு நம்மைக் கண்டதுமே
நேரில் வந்து அனைப்பாரே
பாரில் நாங்கள் தவித்திடவே
பறந்தார் எங்கே சொல்மலரே.

‘நேரு’ தாத்தா போலேநாம்
நேர்மை யுடனே வாழ்ந்துவிடின்
யாரும் எம்மை வெறுக்காரே
யாழும் ஒன்றுய் உயர்ந்திடுவோம்.

நல்ல சிறுமிகள்.

கமலா நல்ல சிறுமி
கணிதம் நன்றாய்ச் செய்வாள்
விமலா அவளின் தோழி
வீணீல் அவளும் திரியாள்.

படிப்பில் இவர்கள் போலே
பாலர் வகுப்பில் இலையே
நடிப்பில் இவர்கள் சேர்ந்தால்
நாலு வகுப்பே கூடும்.

சொன்ன வேலை உடனே
துரித மாகச் செய்தும்
சின்னப் பாட்டு பாடியும்
சிரிக்க எம்மைச் செய்குவர்.

வகுப்பில் யாரும் அழுதால்
வருந்திக் கண்ணீர் விடுவர்
பகுப்பு ஏதும் கொள்ளார்
பாங்காய்ச் சேர்ந்து படிப்பார்.

காகித வள்ளம்.

வள்ளம் ஒன்று மிதக்குதுபார்
வாய்க்கால் மீது போகுதுபார்
துள்ளித் துள்ளிப் போகுதுபார்
தூரத் தூரம் போகுதுபார்.

மக்கள் யாரும் அதிலில்லை
மாலுமி யாரும் துணையில்லை
தக்க பாயின் விரியில்லை
தானைய் மிதந்து போகுதுபார்.

அலையின் துணையில் அசையுதுபார்
ஆழியை நோக்கி விரையுதுபார்
மலைவு சிறிதும் இல்லாமல்
மறைந்து மறைந்து போகுதுபார்,

கூம்பு கொஞ்சம் தெரியுதுபார்
கொஞ்சம் கொஞ்சம் மறையுதுபார்
பாம்பு போலே விரியுதுபார்.
பள்ளந் தன்னில் மறையுதுபார்.

தெய்வமாக வேண்டும்.

பள்ளி செல்ல வேண்டும் — நன்றாய்
பாடம் பழக்க வேண்டும்
துள்ளி ஆட வேண்டும் — உடலீச்
சுத்தி செய்ய வேண்டும்.

அறிவு பெருக வேண்டும் — பெரியோர்
அன்பு பெறவும் வேண்டும்
வறிய நண்பர் வந்தால் — அவரை
வாரி அணைக்க வேண்டும்.

மெய்கள் சொல்ல வேண்டும் — பள்ளி
மேன்மை காக்க வேண்டும்
செய்கை யாவும் நமக்கு — மனதில்
செம்மை யாக வேண்டும்.

தெய்வம் தொழுவும் வேண்டும் — கலைகள்
தேடிக் கற்க வேண்டும்
தெய்வ மாக நாமே — வாழ்வில்
சேவை செய்ய வேண்டும்.

இலாபமா, நட்டமா?

இலங்கை நண்பன்

தோழா தோழா இங்கேவா
 சொல்வாய் இதற்குப் பதிலேநீ
 தோழா உங்கள் நாட்டினிலே
 தோடம் பழங்கள் தானுண்டோ?

ருசிய நண்பன்

நிறைய உண்டு அக்கனிகள்
 நித்தம் உண்போம் யாவருமே
 குறைகள் நினைக்க வேண்டாம்நீ
 கொண்டு வரவே மறந்திட்டேன்.

இ. ந.

கனிகள் எனக்குத் தரவேண்டாம்
 கணிதம் ஒன்று நான்தருவேன்
 பனிகள் நிறைந்த நாட்டினிலே
 பாங்காய் வாழும் தோழரே.

ரு. ந.

என்ன கணக்குச் சொல்லிடுவீர்
 எதற்கும் விடையே தந்திடுவேன்
 பின்னக் கணக்கோ பிரித்தலதோ
 பிழைகள் இன்றி விடைதருவேன்.

இ. ந.

பத்துத் தோடம் பழங்களையே
 பார்த்து இரண்டு ரூபாய்க்கே
 முத்து என்பான் வாங்கிரூபாய்
 முன்றுய் விற்ருல் லாபமென்ன ?

ரு. ந.

என்ன சொன்னுய் என்தோழா
 எவரோ முத்து அவருக்கே
 சொன்ன ஐந்து வருடமதே
 ‘சொகுசாய்’ சிறையே தான்கிட்டும்.

நொண்டித் தாத்தா.

நொண்டித் திரியும் தாத்தா
நோயும் உள்ள தாத்தா
வண்டிச் சத்தம் கேட்குது
வாராய் இந்தப் பக்கம்.

பையில் என்ன தாத்தா
பார்க்கக் காட்டு வாயே
கையில் உள்ள பேணி
கனப்ப தேனே தாத்தா.

தங்கத் தாத்தா போலே
தாடி நீண்ட தாத்தா
கந்தைச் சேலை உமக்கு
கட்டத் தந்தார் யாரோ.

அப்பா அம்மா உமக்கு
ஆரும் சொந்தம் இலையோ
தப்பாய் ஏதும் சொல்வாய்
சரியாய் எங்குச் சொல்வாய்.

பாப்பா நானும் உமக்கு
பகர்வேன் ஓன்று தாத்தா
வாப்பா எங்கள் வீட்டில்
வசதி யெல்லாம் தருவேன்.

052008

இவரப்பற்றி

தோழர் சு. துரைசிங்கம் 'துரையர்' அவர்கள் கந்த ரோடை — கன்னகத்தைப்பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஆசிரியர் இன்று கம்பளையில் கல்வி கற்பிக்கும் இவர் என்றுமே இயக்க இலக்கியத்தில் நம்பிக்கைகொண்டவர். மனிதனுக்காகச் சமூகப் பார்வையுடன் எழுதவேண்டும் என்ற தெளிந்த ஞானம் கொண்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர்.

பெரு நோக்குடன் பொதுத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டுமைத்து வரும் இவர் யாழ் - இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தை உரவாக்கி உழைத்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். 1960-ஆம் ஆண்டின் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு எத்தகைய பங்குண்டோ அந்தப்பங்கில் பெரும் பங்கு இவருக்கும் உண்டு.

கவிதை இவருக்குக் கைவந்த கலை, எழுதிய முதல் கவிதையே வீரகேசவரியில் பிரசரமாயிற்று அதனைத் தொடர்ந்து ஈழத்தில் அநேக நாளிதழ்களில் எழுதிவரும் இவரது படைப்புகள் மூன்று கவிதைத் தொகுதி நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இலங்கை வானைவி கல்விப்பகுதியிலும் இவரது கவிதைகள் இடம் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது கவிதைகளும் உருவகக் கதைகளும் பலராலும் பாராட்டப் பட்டுள்ளன.

இக் கவிஞரது கவித்துவ இலக்கிய வெளிப்பாட்டிற்கு ஊச்சம் கொடுத்து வாழ்க்கைத் துணைவியாகப் பாமா உதவுகிறார்.

டாக்டர்; சு. மகாலிங்கம்

விலை ரூபா 1/60.